

Chương 16

Tiến Dần Từng Bước

Son trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn¹. Vệ Lan đang đau đầu không biết nên mở lời thế nào về chuyện gặp mặt bố mẹ Tô Vĩ, đang chuẩn bị từ bỏ ý định, Tôn Vĩ lại chủ động dâng tới miệng, chủ động muốn đưa Vệ Lan tới gặp ba mẹ mình.

Vệ Lan lén vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm. Cô đang định bỏ cuộc, chờ về nhà đánh cho Từ Tịch Tịch và Đường Tiểu Mạn một trận, không ngờ chuyện lại được giải quyết hoàn mỹ như vậy. Nhưng xui xẻo ở đây chính là cô cứ như vậy mà đi.

Tim cô nhẹ nhõm chưa được bao lâu thì lại bắt đầu nảy lên.

“Bây giờ, bây giờ sẽ đi gặp bố mẹ anh sao?” Vệ Lan hoảng hốt, kéo tay lái của Tôn Vĩ.

Tôn Vĩ đang chuyên tâm lái xe, không ngờ Vệ Lan lại kéo tay mình, suýt nữa thì lạc tay lái, đâm phải người đi đường.

Anh vội vàng tấp xe vào lề đường, mặt khó chịu, hét lên: “Em làm gì vậy, không sợ đâm chết người sao?”

Vệ Lan cũng cảm thấy hành động vừa rồi của mình có chút kích động, ngộ nhỡ xảy ra tai nạn giao thông, cả hai người có thể mất mạng.

“Em xin lỗi, vừa rồi nghe anh nói đi gặp ba mẹ anh, em có chút lo lắng.” Vệ Lan cố gắng lấy lòng Tôn Vĩ, cười nói, “Để em chuẩn bị trước được không, hôm khác hẵng đi.”

Tôn Vĩ liếc cô, nói: “Ai nói hôm nay đưa em đi đâu, em lo cái gì?”

“Hả.” Lúc này Vệ Lan mới thấy an tâm, lại thấy Tôn Vĩ vẫn còn giận, đành làm vẻ nũng nịu, “Là em không đúng, đừng giận nữa. Em mời anh ăn cơm.”

“Không cần, cơm để anh mời. Em có nhiệm vụ khác.”

Nhiệm vụ khác mà Tôn Vĩ nói đến chính là đi mua quà cho ba mẹ anh. Vệ Lan chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng cô biết nếu đi gặp mặt trưởng bối, nhất là những người có thể sẽ trở thành ba mẹ chồng tương lai, tuyệt đối không thể đi tay không, sẽ làm họ không hài lòng, sẽ bị mắng là không có giáo

đục. d2.lqd Cho nên lúc nghe Tôn Vĩ nói đưa cô đi mua quà, cô hớn hờ đồng ý, dù sao Tôn Vĩ vẫn là người hiểu rõ ba mẹ mình nhất, cùng anh đi chọn đồ chắc chắn nhị vị đại nhân sẽ hài lòng.

Nhưng dù sao Vệ Lan vẫn là chưa từng trải qua chuyện này, cô không biết rằng, mặc dù con dâu tương lai tới gặp ba mẹ chồng thì phải mang theo túi to túi nhỏ làm quà, nhưng thường thì việc mua gì là do bạn gái quyết định, ý kiến của bạn trai chỉ là để tham khảo thôi. Mọi thứ với Tôn Vĩ lại ngược lại hoàn toàn, tất cả mọi chuyện từ đi đâu mua, mua những gì đều là do Tôn Vĩ quyết định, Vệ Lan chỉ cần phụ trách thanh toán là được.

Vệ Lan đáng thương nhìn nửa tháng lương mọc cánh bay đi mất, nhưng trong lòng lại cảm thấy một tia ngọt ngào, ít ra theo như lời Đường Tiểu Mạn nói, Tôn Vĩ chịu dẫn cô đi gặp ba mẹ, chứng tỏ anh là thật tâm với cô, cũng coi như cô có đối tượng kết hôn để qua lại. Nghĩ vậy, tâm trạng Vệ Lan thoải mái lên rất nhiều, lúc quẹt thẻ trong lòng cũng không đau đớn như tưởng tượng.

Cô lại càng không biết, trong tình huống này phần lớn đều là do bạn trai thanh toán tiền, đến lúc đó bên gái chỉ cần đưa đồ đến, giả vờ giả vịt thôi. Tự mình bỏ tiền ra mua đồ biếu tặng ba mẹ chồng tương lai, lại còn vui mừng như cô thì đúng là hiếm thấy.

Buổi tối hôm đó về đến nhà, Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch thấy cô xách theo túi lớn túi nhỏ, cảm thấy kỳ quái, cả hai cùng chạy lại phía cửa sổ, kéo rèm lên nhìn ra ngoài.

“Hai người nhìn cái gì chứ?” Vệ Lan ném mấy cái túi lên ghế sofa, ngồi xuống hỏi.

“Xem trăng có rớt xuống hay không.” Từ Tịch Tịch không thèm quay đầu lại nói.

Vệ Lan chỉ biết cười khỏ. Cô biết, hai người bọn họ là đang cười nhạo cô, bình thường cô rất ít khi đi mua sắm, có đi thì cũng là mẹ cô chi hết, bây giờ cô ra ngoài với bạn trai, lúc đi về lại mang theo nhiều thứ như vậy, tuyệt đối vô cùng hiếm thấy, chỉ mới có lần này.

“Anh ta mua cho cậu sao?” Đường Tiểu Mạn chạy lại ghế sofa, thích thú hỏi.

“Nhân Sâm, Linh Chi?” Từ Tịch Tịch lục xem mấy cái túi, nghi ngờ nói, “Anh ta sao lại mua những thứ này cho cậu, không sợ cậu uống xong sẽ chảy máu mũi à?”

“Đây không phải là cho mình, mình uống những thứ này làm gì.”

“Vậy là mua cho ba mẹ cậu sao?” Từ Tịch Tịch gật đầu nói, “Anh ta có vẻ là người tốt, những thứ này không rẻ nha.”

Vệ Lan nghĩ tới số dư trong thẻ, tim lại thắt lại, mặt không cười nổi: “Là mua cho ba mẹ. Nhưng không phải anh ấy mua cho ba mẹ mình, mà là mình mua cho ba mẹ anh ấy. Ngày mai mình sẽ đi gặp họ.”

“Cậu mua?” Đường Tiểu Mạn đập đập vào hộp quà, hỏi, “Ý của cậu là, những thứ này đều là tiền của cậu?”

“Đương nhiên.” Vệ Lan trả lời.

“Hả.” Từ Tịch Tịch hét lên một tiếng, ngồi phịch xuống ghế sofa, thở dài nói, “Cậu thật sự bỏ tiền ra mua những thứ đắt tiền này sao, anh ta không cần cậu à?”

“Những thứ này là anh ấy chọn, anh ấy nói ba mẹ mình rất thích uống thuốc bổ.”

Từ Tịch Tịch cùng Đường Tiểu Mạn nhìn nhau một cái, trên mặt viết to hai chữ “Bó tay”, không biết nói gì nữa. Trực giác nói cho các cô biết, Vệ Lan cùng người đàn ông này không thành được. Hoặc là, họ hi vọng Vệ Lan cùng anh ta không thành được. Đây mới chỉ là giai đoạn yêu thôi đã “bóc lột” tài sản riêng của bạn gái rồi, nếu cô thực sự gả cho anh ta, chắc có lẽ so với La Giai Cầm cũng không tốt hơn bao nhiêu. Lúc trước đã nghe qua chuyện kinh khủng đó rồi sao Vệ Lan vẫn còn chưa thấy sợ, lại can đảm nhảy vào hồ lửa thế này.

Từ Tịch Tịch nén cơn giận, hỏi “Có phải cậu nói muốn gặp ba mẹ anh ta, xong rồi anh ta bảo cậu phải mua quà thì mới chịu dẫn cậu đến gặp họ không?”

“Không phải, là tự anh ấy nói muốn dẫn mình đi.” Vệ Lan đột nhiên vui mừng, há hê nói, “Mất công mình lo lắng cả ngày trời, không biết nên mở miệng thế nào, không ngờ anh ấy lại nói trước.”

“Vậy cậu cũng không cần vui mừng đến mức mua cả đồng đồ đắt tiền như thế này chứ?” Đường Tiểu Mạn hận không rên sất thành thép được, muốn đánh vào đầu Vệ Lan một cái. Cô thề, cô tuyệt đối không sinh ra một đứa con gái không có đầu óc như Vệ Lan.

Vệ Lan nghĩ đến số tiền kia, cũng có chút không đành lòng, “Mình cũng hết cách rồi, anh ấy nói mua cái gì đó tốt một chút, như vậy ba mẹ anh ấy sẽ vui, nhất định sẽ thích mình. Mình cảm thấy anh ấy nói cũng đúng.”

“Thần kinh.”

“13 điểm.”

Đường Tiểu Mạn cùng Từ Tịch Tịch đồng thời thốt lên, thở dài mấy cái, đứng dậy quay về phòng mình.

“Các cậu nói sao?” Vệ Lan không nghe rõ, hỏi lại.

“Không nói gì, chúc cậu ngày mai may mắn thôi.” Đường Tiểu Mạn đáp lại cô một câu, còn Từ Tịch Tịch ngay cả nhìn cô cũng lười. Cô nghĩ rằng nếu một ngày mình biến thành người giống Vệ Lan bây giờ, thì thà cô trực tiếp nhảy lầu tự tử còn thoải mái hơn.

Vệ Lan là động vật đơn bào, không thể biết được loại đạo lý này, ngày hôm sau, sau giờ tan làm, Vệ Lan liền mang theo quà tháp thơm đi theo Tôn Vĩ tới gặp ba mẹ anh. Trong tưởng tượng của cô, hai vị trưởng bối này nhất định phải giống như Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu Nương Nương, khí thế uy nghiêm, ăn nói nghiêm khắc, rất khó tới gần. Cô tự nhắc nhở trong lòng trăm ngàn lần không được có bất kỳ một hành động vô lễ nào. Không ngờ được, lúc tới nhà anh, cô mới biết thực tế luôn vượt qua ngàn lần so với tưởng tượng.

Ba mẹ Tôn Vĩ là hai người rất hoà nhã, cứ chỉ, lời nói rất thân thiện, không có chút nào là tự cao tự đại, hơn nữa bọn họ đối với cô vô cùng nhiệt tình. Bọn họ chưa nhìn thấy những thứ cô mua tới đã đối xử với cô như vậy. Điều này làm cho Vệ Lan thấy rõ, bọn họ là người lương thiện, cũng thật lòng thích cô, tuyệt đối không phải là do những thứ cô mua tới mới đối tốt với cô như vậy.

Sau khi ngồi xuống, mẹ Tôn Vĩ thấy quà Vệ Lan đưa tới, có chút giật mình, nói cô đừng tốn kém như vậy, bảo cô đem về cho ba mẹ mình dùng. Ba Tôn Vĩ cũng không ngừng trách Tôn Vĩ, sao lại để cô mua những thứ đắt đỏ như vậy. Ngược lại Tôn Vĩ lại làm như không có chuyện gì cả, bảo với ba mẹ mình: “Ba, mẹ, cô ấy đã có lòng vậy, hai người cứ nhận đi, đừng để cô ấy buồn.”

Anh đã nói như thế hai người cũng không tiện từ chối, đành phải nhận lấy. Bây giờ, ba mẹ của Tôn Vĩ lại càng nhiệt tình với cô hơn, cảm thấy giống như thiếu nợ cô, cũng cảm thấy thích cô hơn, dáng dấp không tệ, tính cách cũng tốt, hai người cực kỳ hài lòng.

Vệ Lan ở lại ăn tối ở nhà Tôn Vĩ, cô rất thích những món mẹ Tôn Vĩ làm, rất hợp khẩu vị, thậm chí cô còn nghĩ, nếu sau khi kết hôn anh không mua nhà ở riêng, vậy thì bọn cô sẽ sống ở đây. Mỗi ngày đều được ăn đồ ăn ngon, như vậy cô không còn gì tiếc nuối nữa. lqđ Huống hồ, nhà của Tôn Vĩ tuy không phải là biệt thự nhưng cũng không hề nhỏ, nhìn qua có 2 phòng khách 4 phòng ngủ, cô đoán tầm 150~160 mét vuông. Hai người lớn tuổi sống một mình ở đây, có vẻ hơi trống trải. Căn nhà lớn thế này, cô sống ở đây nữa, sau này có sinh thêm hai đứa cũng không lo thiếu phòng. Cô chợt hiểu ra vì sao Tôn Vĩ lại không tính đến mua nhà, tạo thêm phiền phức, không cần thiết.

Sau khi ăn cơm xong, Vệ Lan vừa trò chuyện với ba mẹ Tôn Vĩ, vừa suy nghĩ trong lòng như vậy. Đang nói chuyện thì mẹ Tôn Vĩ nói: “Con đưa Vệ Lan đi xem nhà mới một chút đi.”

Vệ Lan không hiểu nhìn Tôn Vĩ. Tôn Vĩ do dự nói: “Đã muộn thế này rồi, để hôm khác đi.”

“Muộn cái gì, mới có bảy giờ rưỡi, vội lại nó cũng ở ngay sát vách mà.” Mẹ Tôn Vĩ đẩy đẩy Tôn Vĩ, nói anh vào nhà lấy chìa khoá, rồi quay qua cười nói với Vệ Lan, “Mấy năm trước, lúc mua nhà này, hai bác cũng mua thêm một căn ở bên cạnh, nhỏ hơn nhà này một chút, 2 phòng khách 3 phòng ngủ. Hai bác muốn sau này Tôn Vĩ lấy vợ sẽ sống ở đó, bây giờ cũng mới tu sửa qua thôi, vẫn còn đang trống không, cũng không cho ai thuê, sợ người ra vào lộn xộn làm hỏng nhà mất. Cháu xem qua, muốn bài trí thế nào thì bàn với Tôn Vĩ, để nó làm.”

Mẹ Tôn Vĩ nói vậy chính là đã coi Vệ Lan là con dâu tương lai của mình. Vệ Lan vui sướng trong lòng, gặp được ba mẹ chồng như thế này cô còn mong gì hơn?

Đang nói chuyện, Tôn Vĩ đã cầm chìa khoá đi ra, lại gần Vệ Lan cười nói: “Đi thôi, anh dẫn em đi xem, chỉ cách mấy bước chân thôi.”

Vệ Lan nói với ba mẹ Tôn Vĩ mấy câu, sau đó mới theo anh đi ra cửa.

Quả thật là chỉ đi vài bước đã tới nơi. Vệ Lan nhìn căn nhà, đúng như mẹ Tôn Vĩ nói, chỉ mới có tường và vài cái đèn, những thứ khác một món cũng không có. Vệ Lan nhìn bố cục căn nhà, cảm thấy rất hài lòng, căn nhà rộng vừa phải, bài trí không tồi, phòng ốc cũng rất hợp lý. Tôn Vĩ nói, căn nhà này ban ngày lấy ánh sáng rất tốt, ngòi ở phòng khách chỉ cần mở cửa ban công, không cần phải bật đèn.

Vệ Lan nhìn ngôi nhà, tưởng tượng về sau nó sẽ là nhà của mình, nghĩ xem nên trang trí như thế nào, làm cho nó thật đẹp. Mặc dù cô biết sẽ rất tốn kém, nhưng đây là nhà của mình, tốn nhiều hơn cô cũng cam lòng.

Tôn Vĩ ôm lấy cô từ phía sau: “Ngôi nhà này, em hãy lấp đầy nó.”

Tâm trạng Vệ Lan chợt chùng xuống, cô hiểu ý của Tôn Vĩ, ý của anh là, cô phải đưa toàn bộ đồ gia dụng tới đây, để lấp đầy ngôi nhà này. Không biết tiền tu sửa nhà cô có phải tự mình chi hay không nữa, theo ý tứ của mẹ Tôn Vĩ, thì bảo anh tu sửa thêm. Nhưng cô nghĩ với tính cách của Tôn Vĩ, nói không chừng sẽ mở miệng bảo cô tự mình làm đi. d2lq d

Thời gian sau đó, Tôn Vĩ hưng phấn dắt cô đi tham quan từ phòng này sang phòng khác, miệng không ngừng nói về dự định trang trí của mình. Chỗ nào đặt ghế sofa, chỗ nào đặt máy móc, phòng ngủ thì sắp xếp thế nào, có nên đổi một phòng thành thư phòng không.

Vệ Lan chỉ nhớ được Tôn Vĩ luôn miệng nói “Giường của chúng ta”, “Bàn của chúng ta”, “Điều hoà của chúng ta”, “Ghế sofa của chúng ta”, nhưng anh lại nói: “Nhà của anh”. Ba chữ này, làm cho Vệ Lan vô cùng không thoải mái. Cửa hôn môn của cô, đồ cô mang tới đều là “Của chúng ta”, nhưng ngôi nhà trong miệng Tôn Vĩ lại là “anh”, điều này có nghĩa, nhà của “anh”, đối với cô không có quan hệ gì.

Vệ Lan cảm thấy bản thân thật bi thương, không biết mình có nên đồng ý gả cho người đàn ông này hay không, thái độ của anh bây giờ, nếu thực sự có một ngày hôn nhân của họ tan vỡ, nhất định cô sẽ bị đá ra khỏi nhà. Cô cũng chỉ có thể mang theo vali quần áo. Bởi vì nhà là của Tôn Vĩ, không phải là của cô. Ngoài những thứ cá nhân, cô còn có thể mang cái gì theo? Ghế sofa hay TV đây?

Cô cảm thấy tương lai thật mịt mù, nếu như cô nói đúng, vậy cuộc hôn nhân này cô tự mình chịu thiệt rồi. Nhưng chuyện hôn nhân làm sao có thể giống như mua đồ ăn, có thể chọn lựa rõ ràng được.

Chú thích:

1. Hai câu thơ trong Du Sơn Tây Thôn, giải nghĩa: tình huống trước mắt không còn đường tiến, thì đột nhiên lại có chuyển biến, có hi vọng.